

Процес капіталізації внутрішніх ресурсів аграрного виробництва повинен здійснюватись у напрямі нарощування основного капіталу за рахунок власних джерел фінансування, що передбачає його повернення шляхом прибуткової діяльності. В даному напрямі передбачається вкладення певної суми ресурсів і отриманого прибутку за умови послідовного перебігу виробничих циклів, внаслідок яких повну суму прибутків отримають після завершення інвестування. При цьому оцінка ефективності внутрішнього інвестування залежить від фінансової політики аграрного підприємства.

Отже, реалії сучасного економічного стану аграрних підприємств висунули нові задачі, що вимагають більш поглибленого вивчення специфічних умов і особливостей забезпечення відтворювальних процесів основних засобів. Більш того, підвищилась значимість вирішення цих питань шляхом формування капіталізаційного внутрішнього механізму фінансування відтворювальних функцій основних засобів, що сприятиме економічному зростанню аграрного виробництва на якісно новій техніко-технологічній основі та надасть спроможність розширеного відтворення засобам праці аграрного виробництва.

Література:

Брюховецька Н.Ю. Підходи до визначення капіталізації підприємств / Н.Ю. Брюховецька // Наукові праці ДонНТУ. – Випуск 31-1. – 2007. – С. 224–229.

ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ І ТЕХНОЛОГІЇ В ПЕДАГОГІЧНОМУ ПРОЦЕСІ АГРАРНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

ПРОБЛЕМА ПРОФЕСІЙНОЇ САМОРЕАЛІЗАЦІЇ ВИКЛАДАЧА ІНОЗЕМНОЇ МОВИ АГРАРНОГО ВИЩОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

Я. Абсалямова, к.пед.н., доцент

Київський національний університет технологій та дизайну

Серед актуальних наукових питань, які сьогодні вимагають ґрунтовних досліджень, важливе місце посідає проблема професійної самореалізації викладача іноземних мов аграрного вищого навчального закладу, що являє собою складно детермінований процес. Розглядаючи процес самореалізації викладача, слід враховувати індивідуальні особливості конкретної дорослої людини (фізіологічні та психологічні), які, власне, визначають і скеровують даний процес, та формування в неї мотивації як прагнення до самореалізації.

Розглянемо процес самореалізації викладача по кроках. Так, спочатку він постійно аналізує, оцінює на основі самоконтролю та самооцінки наявний власний рівень компетентності. Перш за все, він визначає свій реальний запас необхідних фахових знань, умінь, навичок, якостей. Потім порівнює досягнутий рівень компетентності з вимогами її прогностичної моделі і виявляє недоліки у цьому запасі, які заважають розв'язанню життєвих проблем. Наступним кроком є усвідомлення необхідності оволодіння знаннями, уміннями, навичками та якостями, яких бракує, і виникнення відповідних

потреб. Від цього, з появою мотивації, викладач генерує власну траєкторію подальшого, зокрема фахового, самовдосконалення та саморозвитку у відкритій системі неперервної освіти, і вживає відповідних заходів для задоволення своїх потреб.

Досліджуючи процес професійної самореалізації викладача іноземних мов вишу, на основі вивчення наукових джерел та стану проблеми на практиці, ми зробили наступні висновки.

1. Самореалізація є однією з основних потреб людини, яка живе у соціумі, що також стосується її фахової діяльності. Професійна самореалізація викладача іноземних мов аграрного вищого навчального закладу є різновидом соціально-рольової, виражає фахове самовизначення людини і перебуває під впливом низки зовнішніх і внутрішніх чинників.

2. Процес професійної самореалізації відбувається, коли виникають протиріччя між досвідом людини та її світосприйняттям, що виливаються у мотивацію. Так, викладач іноземної мови, відчуваючи прогалини у знаннях, уміннях чи навичках (між наявним та необхідним для успішної фахової діяльності в аграрному вищому навчальному закладі рівнем), вибудовує шлях для їхнього заповнення.

3. При знятті протиріч, які виникають, викладачі як дорослі несхвально ставляться до організованого із зовні на допомогу їм навчання (наприклад, у системі післядипломної освіти), однак охоче використовують власний досвід, систему уявлень, потреби, віру у себе, самоповагу, самовиховання для самостійної організації його. Кожен з них є особистістю і має свою ієрархію мотивів з різними домінантами.

4. За соціально сприятливих умов процес професійної самореалізації викладача вишу відбувається більш ефективно. Серед таких умов – престиж професії викладача у суспільстві, відчуття прийняття колективом, можливості певного кар’єрного зростання, визнання професіоналізму, адекватна потребам матеріальна винагорода фахової діяльності тощо. При цьому викладачеві необхідно відчувати, що його особистий фаховий досвід та стиль цінують, а сам він може підвищувати кваліфікацію за власним вибором форми, місця, тематики тощо.

5. Викладачі іноземних мов аграрного вищого навчального закладу мають індивідуальні особливості (у тому числі інтелектуальних здібностей) та фізіологічні відмінності (рівень зору, розвиток пам’яті, енергійність), що зумовлюють різний темп та напрям процесу самореалізації, як особистісної, так і фахової. Це вказує на просування їх власними траєкторіями у процесі професійної самореалізації, відповідно до наявних можливостей та виявлених потреб на основі певних навичок самоменеджменту.

Як висновок, для викладача іноземної мови аграрного вищого навчального закладу професійна самореалізація є складно детермінованим процесом, вирішальним творцем якого є сам викладач. Для ефективного перебігу цього процесу важливо озброїти викладачів іноземної мови аграрних вищих навчальних закладів навичками самоменеджменту.